

мила, вечерна звезда) е обречена на безутешна социална изолация. Т.е., този Яворов текст започва със съзнание за *преломения* и изместен далеч встрани център. Очевидно същинският център лежи другаде и трябва да се търси далеч, извън *рая-градинка*. Това е изключително динамичният образ на момъка, алюзиран в началото на текста със *сокол-хала*. *Маргиналният* *гидия* от „Калиопа“ вече доминира – той обсебва мечтите и тялото на героинята.

За разлика от битието-изгнание на *розата* в „Калиопа“ – една картина на пълна сломеност – затворила поемата, „Милица“ е с пределно отворен финал-поанта. *Странникът* отново е упътен нанякъде, прекосявайки хоризонталните *градинки*, той гони и вижда единствено *облаците*. Именно лексемите *облак* и *жасжда* са символично натоварени в ранния текст и превърнати в белези на едно иманентно *чуждачество*: защото в противоположност на Ботевия *странник*, героят на Яворов е завинаги пленен от висините и рязко обособен сред разпиляната по хоризонтала тъпла („Маска“). Той е безопорен и неприспособим. Не е вярно, че Яворов забравя своята „Милица“, напротив, реторично-гръмко е експлицирано основното ѝ сюжетно ядро именно в края на „Подир сенките на облаците“ (в поемата „Месалина“):

*Вести се равен на Орфейа
с молитвен шепот в здрачна самота,
от ревност и възторг да онемее
пред светостта на твоята мечта.
На стръвен жад безсънната ехидна
заспала би тогаз и нежен срам,
незаглушена роза в плът безстидна,
ще цъфне с ароматен плам...*

Орфей е другият знак на *славей*, *гидията*, *скитника*, *поета* – на метафизично устроения дух.